

לייהודים הייתה אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לך את השירה הזאת ולמקרה את בני ישראל שימה בפייהם למן תקופה לישירה הזאת לעד בגבי ישראלי. כי אביכאנו אל הארץ אשר נשבעתי לאבתיו זבת הלב ולבש ואבל ושבע וצשו ובגא אל אלהים אחרים עבדות ונאנזני והפַת אֶת בְּרִיתֵי וְהִיא כִּי תָמַצָּאת אֹתוֹ רְעוֹת רְבּוֹת וְאֶרְותָה וְעַתָּה לישירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעך כי ידעתי את יצרו אשר הוא עשה מיום בטעם אביכאנו אל הארץ אשר נשבעתי.

זהו הנסיוון העקרוני המuido עד דור האחרון לפני בית המקדש: **"הו יי' יהודים!"** השמרנו לכם מעבודה זרה, אל תפנו אל אליהם אחרים! אל תעבדם, ואל תפרו את בריתיכי ובשכר זאת אביכאכם אל "הארץ" אשר נשבעתי.³

מידת ההשגה כפי ההשתדרות והعمل

כל הוא בעבודת ה', שכפי רוב ההשתדרות והعمالות, תגדל ההשגה הבאה ממנה. כמו שכתב המשליט ישרים (פרק א) זל, "וכפי השיעור אשר כבש את יצרו ואת אחותו, ונתרחק מן המרחיקים אותו מהטוב, ונשתדל לדבק בו, כן ישיגו ווישמה בו".

הענין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי את המשמח העצומה של ימי הפורים, את ה"אורה ושםחה ושותן וקר", עליו לשים אל לבו את עבדותם של ישראל בימים ההם, שבו בתשובה בכלב שלם ורוח נשברה, עד שנייה "יהודים", נוצרי "דת יהודית", מරוחקים מכל דבר הקשור לעבודה זרה ואורחות הגויים. ועי' עבדה זו דיקיא, שברו אביכי היהודים לשוטם בהם ונחפו והוא אשר ישלו היהודים מהה בשניהם, זכו ל"קימו וקבעו היהודים עליהם ועל זרים ועל כל הנולדים עליהם", ל"יום משחתה ושםחה", יום של אהבת הש"ת וקבלת התורה. ועי' כתיב **"וַיְהִי מִימִים הָאֲלָה נָזְרִים וְנָשִׁים בְּכָל דָּדוֹ, מְשֻׁפְחָה וּמְשֻׁפְחָת,** מְדִינָה וּמְדִינָה, וְעִיר וּעִיר, **וַיְמִי הַפּוֹרִים הָאֲלָה,** לא עיבורו מותן היהודים, וויקרם, לא **שָׁסְרָר מִזְעִים".**

אומנם כלל נכון לא רק "בימים ההם", אלא גם "בזמן הזה". כפי השיעור שייתרחק האדם מן הנוגים הטמאים ויבדל מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת יהודית, כך יזכה לאושר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדשה, ולטوب הרוחני שאי אפשר לנוע לשער. [ואצל שלומי אמוני ישראלי כבר אפשר לטעום ולהרגיש קצת עניין "כו ישיגו ווישmach בו" בימיון אלה, כשוארה של הגולה כבר מבצבץ וועלה.]

שמחה פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יכונו בלתי אל האיש אשר באמת בשם "יהודי" יכונה, כמו שאמר הכתוב "שמחה ושון ליהודים", ליהודים דيكا. "יהודי" הוא הכהן בעבודה זרה (כדייאתא במגילה יג, א), המתפרק מהבלתיים של הגויים, והמתדבק בכל נימי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדושה "דת יהודית". לאיש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארת הימנה.

שורש שנאותו של המן – שנהנת הדת

"וַיַּגְדֵּל לְפָנָיו לְאוֹתָהּ הַעֲמֵדָה דָּבָרִי מִרְדָּכָי בִּי הָגִיד לְהָמָן אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי"
(אסתר ג, ז).

הכתוב מגלת לנו, שנאות המן למרדכי לא הייתה בעצם ה"חווצה" שמרדכי לא השתחווה לו. אלא שנהנה מיוחדת עליו בלבו, בכלל זה שמרדכי היה "יהודי" – ובכיוון הדברים כתוב הגר"א בפירושו זל, "כי הגיד להם אשר הוא יהודי" – ולפיכך היהינה השנהו עליורב מאד, כי אין שנהנה **שנהנת הדת**, עכ"ל. ככלומר, שנהנה פשוטה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנהנת הדת. שנהנת המן למרדכי היהינה בכלל שהוא זרה. ו שנהנת הדת, יש לו תורה האומرت לו שאסור להשתחוות לעבודה זרה. ו שנהנת הדת, עולה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך העניין (פסוק ז): **"וַיַּגְדֵּל בְּעִינָיו וּגְוַיַּגְדֵּל עַם מִרְדָּכָי"**,
ופי הגר"א זל, כי אמרו לו שאיןו כורע מחתמת **שנהנה יהודי**, עכ"ל. יותר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגורותו היהינה לעקור את הדת, וכמו שכתב הגר"אעה פ (פסוק ז) **"וַיַּגְדֵּל המן – פירוש לעקו הדת"**. ובכן, מכיוון שכל עיקר שנאותו של המן למרדכי – ולעומו – היהינה על עסק דת, אר-טבי הדבר, שאח חיци השיטה של פנה אל עבר היקר והקדושים, אל עבר **"דת יהודית"**.

על מי גור המן? כתיב: **"וַיַּגְדֵּל הָמָן לְשִׁמְדֵד אֶת כָּל הַהֲוִדִּים אֲשֶׁר בְּכָל מִלְכּוֹת**
אֲחַשְׁרוֹת עַם מִרְדָּכָי". וממי הם אלה הנקרים **"עַם מִרְדָּכָי"**? אומרים חוץ (מגילה י, ב): "אמר רבא, בתחילה במרדכי בלבד, ולבסוף בעם מרדכי – ומנו ובן –
ולבסוף בכל היהודים".⁴

"עַם מִרְדָּכָי" מאן נינהו? רבנן: הם מהיה אשר עוררו את שנאותו של אותו רשות באופן כה נורא. וכלvr מהה? כי רבנן המה **"היהודים"**, ויהודי יש לו תורה, יהודי יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחוות להמן. ואת זה לא היה המן מסוגל לסביר.

עובדתנו בעקבות דמשיחא – להיות "יהודים" הכהנים בעבודה זרה

מי הוא **"יהודי"** אמיינתי? דיסקון זל, שאמר על הצרות הרבות שהיהו באחריות מטו משמיה דמהר"ל דיסקון זל, שמי שmoboa על הצרות הרבות שהיהו באחריות הימים, מי שהוא **'ערהרליךער איד' ניגלא'**. כשבאלוואו, **'ומי הוא ערהרליךער איד'**? ענה: **"מי שהוא מובדיל מהגויים"**. ללמדך שכח היא המדינה: מי שmobdil מהגויים, הוא הוא **"יהודי"** הדבוק בדת האמת, בחדים האמתיים, ובגוים לא יתרחש. והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מולא זיין בשם רבו הגר"א (כפי שmoboa בספר אמונה והשגה להגר"ש מלצן), כי כל סדרה ממשנה תורה מקבל למאה שנה מהאלף הששי, ופסוקי כל סדרה מרמזים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון הזה עולה, שהשנה הנוכחית מכונה נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הבה נראה מה כתוב בפרשה (דברים לא, יט-כא):

אהרון הינו עמן

ראש מכהן, מקום תפארת

א. ולהלן (פסוק יג) כתוב ביתר פירוט: "שהמן רצה לעקור הכל, זהו להשמיד – אלו המצוות שהם כנגד הנשמה, להרוג – הוא הרוח הרוחני, לאבד – אפילו הגוף הגוףני מן העולם" וכור ע"ש. הרוי שעיקר מטרת המן היה להטל אוטם מן המצוות.

ב. ובפי הגר"א כתוב זל, "והכל היה מפוני **'עם מרדכי' יהינו יהודים**, שבשבילך לא כרע מרדכי", עכ"ל.

ג. והיינו בבחינת **"הארץ"**, הארץ הידועה המועדת לנו, במלוא הקדושה ורום המעלת, ולא כמו קודם לכן נמצאים על אדמותם, אבל בלי תואר **"הארץ"**.